

ELŐFIZETÉS:
 Egész évre . 6 ft.
 Fél évre . . . 3 ft.
 Negyed évre 1 ft. 50 kr.

A lap szellemi részét
 illető küldemények a
 szerkesztőnek, anyagiak
 a lap tulajdonosnak kül-
 dendők.

BÁCSKA.

MEGYEI KÖZÉRDEKŰ POLITIKAI KÖZLÖNY.

HIRDETÉSI DÍJ:
 egy 1 hasábos petit sor 10 kr.
 többszöri hirdetésnél olcsóbb.
 Nyiltér sora 25 kr.
 Bélyegdíj minden hirdetésnél
 30 kr.

A hirdetések Bittermann
 Nándor könyv- és könyvmd-
 jában és a szerkesztőnél fogad-
 tatnak el.
 Kéziratok nem küldetnek vissza.

Egyes szám ára 10 kr.

Megjelen minden kedden és pénteken.

Egyes szám ára 10 kr.

Az új kormány.

Zombor, 1899. február 27.

A mily sajnálattal fogadta az ország lakosai-
 nak óriási többsége azt a hirt, hogy báró Bánffy
 Dezső, miniszterelnök elhagyja helyét, ép oly
 örömmel üdvözli Széll Kálmánt, mint új minisz-
 terelnököt.

Széll Kálmán rég idő óta az ország első
 politikai kapacitásai és tekintélyei közé tartozik.
 Ehhez járul még ritka népszerűsége is. Ezen tu-
 lajdonai méltóvá teszik őt a korona s a nemzet
 bizalmára egyaránt.

Ma történt meg a kinevezés. Ma bucsuzott
 el a lelépő miniszterium s bemutatkozott az új
 kabinet (Felsőháznak a királynak).

Régi szabadelvű programunkhoz hiven
 örömmel üdvözljük az új kormányt.

Öfelsége a király ezuttal is megmutatta,
 mennyi bölcsességgel oldja meg az ország leg-
 fontosabb ügyeit. Bánffy Dezsőnek utódjává méltó-
 bbb embert nem nevezhetett volna ki, mint Széll
 Kálmán. Eddig még egy miniszterelnök sem fejtett
 ki olyan hatalmas nemzeti politikát, mint Bánffy
 Dezső. Az ország reményli, hogy ennek a nem-
 zeti politikának folytatását Széll Kálmán nem
 csekélyebb sikerrel fogja tovább vinni. Bizalom-
 mal tekint az egész ország az új kabinet műkö-
 dése elé.

Az új kabinet tagjai a következők:

Miniszterelnök és belügyminiszter: **Széll Kálmán.**

Pénzügyminiszter: **Lukács László.**

Honvédelmi miniszter: **Baró Fejérváry Géza.**

Kereskedelmi miniszter: **Hegedűs Sándor.**

Vallás- és közoktatásügyi miniszter: **Wlassics Gyula.**

Földmívelési miniszter: **Darányi Ignác.**

Igazságügyminiszter: **Plósz Sándor.**

A király személye körüli miniszter: **Gróf Széchenyi Manó.**

Horvát-szlavon miniszter: **Cseh Ervin.**

Birtokrendezések és földbecslés.

Írta: **Papp László mérnök.**

Tekintettel a birtokrendezéseknek nemzet-
 gazdasági kiváló fontosságára, érdemesnek látszik
 azokkal jogi szempontból is foglalkozni.

A törvényeknek megengedett magyarázása
 és a bírói határozatok alapját képező motívumok-
 nak szabad mérlegelése folytán számos esetben
 találkozunk egymással merőben ellentétes bírói
 határozatokkal, melyek még ott is szembetűnők,
 a hol az alkalmazott törvényszakasz szövegezése
 nem teljesen szabatos, de különösen zavarba
 hozzák az eljáró urbéri bírót a birtokrendezési
 perekben.

Ennek okát az urbéri perek ritkulásából
 folyó gyakorlathányon kívül, urbéri törvényeink-
 nek a változott viszonyoknak meg nem felelő
 alkalmazásában és abban találjuk, hogy az urbéri
 viszonyoknak félszázados megszüntetése után az
 akkori szellemet csak sejtethetjük, mely e törvé-
 nyeknek vezérelveit és indító okait létre hozta.

Mert az 1832—36. évi IV., VI., X., továbbá
 az 1871. évi LIII. t. c., valamint az ezeket alaki
 részben kiegészítő 1890. évi 20,326. sz. a. ki-
 bocsátott igazságügyminiszteri rendelet az elkülön-
 zött közös birtokoknak felosztásán kívül, csakis
 a földesurak és volt urbéreseik közötti viszo-
 nyoknak rendezését szabályozzák, melyre az
 1868. évi XXXIII. törvényeknek 39. szakasza
 is vonatkozik. S ezen mit sem módosít azon
 körülmény, hogy a fenti törvény értelmében a
 volt urbéres közönség, illetőleg ennek fejenkénti
 többsége is kérhetette e viszonyoknak rendezését.

Ekként az idézett törvényeknek üdvös célja
 a volt urbéresek jogos érdekeinek megóvása volt
 a többnyire hatalmas és önző földesurak ellen
 és nem megnehezítése azon törekvéseknek, melyek
 az egyesek javát közvetlenül, a nemzeti vagy-
 nosodását pedig közvetve elősegíteni célozzák.

Ennélfogva nem alkalmazhatók ezen törvények
 ott, hol az urbéri viszonyok már rendezettek és
 hatályuk legfeljebb csak annyiban érvényesülhet,
 amennyiben az évtizedeken keresztül lefolytatott
 urbéri perekben a tagosítás elvileg kimondatott
 avagy mellőzöttet.

Miből folyólag olyan esetekben, a hol a
 tagosítás elve nemcsak kimondatott, de ebből
 eredt jogait a volt földesurak érvényesítették
 is, annyival kevésbé lehet jogosult a volt urbé-
 reseknek megszavaztatásával e kérdést újabb
 bírálat tárgyává tenni,* mert az urbéri viszonyok
 rendezésével eszközölhetett tagosítást nem elhárít-

* L. Keresztvári Lajos „Gyakorlati ismertetése az urbéri
 perekbeni eljárások és bizonyítékoknak” 1876. című munkáját, 21.
 oldal, alulról 4. sor és 24. oldal 2-ik bekezdés.

hatlan akadályok, hanem általában a volt földesur,
 illetve a törvény értelmében általa fizetett mérnök
 iránti indokolatlan bizalmatlanság gátolta meg. A
 miért is a megengedhetőség kérdésében a bírói
 beavatkozás tárgyát csakis az képezheti, hogy
 az urbéri viszonyok rendezése óta lefolyt időszak
 alatt merültek-e fel — hivatott szakértőkkel
 megvizsgálandó — olyan akadályok, melyek a
 rendezéskor kimondott tagosítás foganatosítását
 lehetetlenné teszik.

Ilyen akadályok a határban fekvő földek
 minőségének olyan nagy különbözősége, hogy a
 minőséget bármily nagy mennyiséggel sem lehet
 pótolni; vagy ha az érdekelteknek vagyonilag
 tulnyomó többsége nagy áldozatok árán birtokait
 már tagosította, vagy ha ennek bár csak részben
 történt eszközölése mellett, másokra nézve csekély
 értékű költséges beruházásokat teljesítettek. Ezek
 közül különös figyelmet csak az első eset érdemel,
 mert a többiek elháríthatók azzal, hogy az ilyen
 birtokosok birtokaikban megmaradhatnak, illetőleg
 — amennyiben ezt a sorrend szerinti szomszédos
 kisebb birtokosok érdeksérelme nem gátolja —
 birtokaiknak teljes tagosítását is eszközölhetik.

Mintogy azonban a Mária Terézia urbéri
 törvény behozatalakor és az ennek végrehajtására
 vonatkozó 1767. és 1770. évi királyi utasítások
 alkalmazásánál az adóalap helyes megosztása
 szempontjából már különös figyelem fordított
 arra, hogy minden egyes jobbágnak telki illet-
 ménye a határban fekvő különböző minőségű,
 illetőleg különböző művelési ág és rendeltetési
 cél szerint kiadott földeknek egymáshoz való
 területi arányában és a törvényesen meghatározott
 mennyiségben adassék ki, melyet később a re-
 manenciális földeket létrehozott szigorubb föld-
 becslés követett.

Ámde mivel továbbá ezen becslés — figye-
 lembe véve azt, hogy az atyai gonddal örködött
 törvény értelmében a volt földesurak jobbágyaik-
 nak hasznavehetetlen földeket nem adhattak és
 hogy a különböző művelési ágak az idők folyama
 alatt célszerűbb gazdálkodási rendszerek alkal-
 mazásával eredeti rendeltetésüktől eltérítettek —
 a változott viszonyoknak többé már meg nem
 felelhetett, azért a tagosításnak első sorban fel-
 hozott akadályát egyes községek akként háritották
 el, hogy az egész határt minőség szerint két,
 ritkább esetekben három osztályba sorozták és

A „BACSKA“ tárcája.

A YAD GENTRY.

Írta: **Gottier Lajos.**

(Vége.)

V.

Filigrán, fehér arcu szőke gyerek, finom, selymes
 bajuszsal. Karcsú növesű, kiskezű, kislábú. Olyan, mint
 egy kisasszony. Fővárosban nevelkedett, méltóságos
 szülei házában (IV. kerület). Olyan igazán jó nevelésű
 úri ú, a ki soha boldogságot nem csuált életében. Jo-
 got végzett, most pedig a miniszteriumban hivatalno-
 koskodik.

Ez Jelöcs Gábor, az Ida kiszemelt vőlegénye. Így
 határoztak a szülők, a kik azt tartották, hogy ez nagyon
 jó házasság lesz.

Mindnyájan igen szívesen látták az új vendéget.
 Ida is örült neki. Bár a mikor összehasonlította ezekkel
 a falusi, kuruc, napégett magyarokkal az ő fehérceru
 lovagját, mintha szégyelte volna magát erte egy kicsit...

Bánáthy nagy fölavatást rendezett az új vendég
 tiszteletére. Összegyűltek sokan és ittak nagyokat. Éjtel
 felé a tatarság egy része már jóformán utolerde magát
 s a kedélyek határozottan az érzélgős bizalmaskodás
 jellegét öltötték, egyenes arányban állva az elfogyasztott
 borak mennyiségével. Az új vendég pedig beszűntette
 az ivást. Csak tilt és mosolygott és húzogatta finom, sely-
 mes, szőke bajuszát. Muzsalyné átvette a házasszonyi
 szerepet. Leánya segített neki. Ott sürögtek mindketten
 a vendégek között.

Ida éppen Gábort kínálta fekete kávéval, a ki félre-
 húzódva tilt egy sarokban.

— No maga ugyan híres legény, hogy még inni
 sem tud! Nem szégyeli magát? Sugta oda neki, míg
 letette elibe a fekete kávé.

— Nem ambicióm babérokat szerezni ezen a téren.
 — Felelt az ifjú sértődötten.

A lány vállat vont és ott hagyta. Szégyelte, hogy
 a többiek azt mondták az ő lovagjára, hogy:

— Ne bantsatok az urfi. Tej kell annak, nem bor.
 Többet aztan egész éjjel egy szót sem váltottak.
 Mindkettő azt varia, hogy a másik közeledjek.

Az asszonyok nem sokára visszavonultak, az urak
 meg ittak tovább. Ekküldték a malacbaudaert a „Nya-
 kiglab“ zsidó kocsmájába. A három szal cigánylegey
 megerkezett és húzta nekik keservesen. Nem sokára
 már az itvegeket vagdosztak a falhoz és egyik-másik
 föltette a lábát a cimbalomra.

Bánáthy meg egyre diktálta a nótát:

Huzzad cigány! az aldójat a faduak!

Nekem húzod, nem az öreg apaduk!

Igen kitért belöle a magyar virtus. Férfias hangja
 csak úgy harsogott végig a hazon.

Ezalatt egy érintetlen, bajos, fiatal gyermek, az
 utolsó szobában, fölült agyában s felig nyílt ajkakkal,
 kerekre nyílt szemekkel hallgatódzott. . . Tiszán kive-
 hette a vad gentry erős hangját. Aztán boszankodva
 gondolt a másikra, arra a fehér arcu ifjura, a ki meg
 inni sem tud. Az összehasonlításon aztan úgy elgondol-
 kozott, hogy be sem hunyta a szemét egész éjjel. . .

VI.
 Hajnal felé oszlottak szét a korhelyek. Hogy az
 utolsó is tavozott, a petróleumlampa egy végsőt piela-
 kolt, aztán kialudt, kellemetlen füstöt hagyva maga
 után. A lebecsátott függönyön át, a kert felől, beka-
 dikált a hajnal. Bánáthy föltarta az ablakot. Az tde,
 illatos, reggeli leg csak úgy tudott be a dohányfüst és
 borgőzzel telt szobába, melyben az orgia maradványai
 szerteszét heverték. A gazda kedvetlenül nézett végig
 a puszuláson. Aztán föltette széles karimaju szalmaka-
 lapját s kiment a kertbe.

A fekete föld kissé nyirkos volt. Úgy látszik, esett
 az éjjel. Remek zöldszinben pompázott a növényzet.
 Az öblös káposztaleveleken a harmatcsepp, mint millió
 gyemánt csillogott. A kerítés mellett az akacfa szinte
 meggöngnyedt az édes illatu, rózsaszinű fűrtök alatt.
 Egy pacsirta cicsérgett ágain, vigan ugrálva rajta. Aztán
 megrebentette kicsiny szárnyait s fészálta magába. . .

Bánáthy elindult a széles kerti uton a nagylevelű
 ribizke-bokrok közt. A hús korai levegő jól esett forró

fejének. A falu egyetlen utcáján napszamosok mentek
 végig, szerszámmal vállakon s élenken tárgyalták szük-
 köri életük apró eseményeit.

— Azt hiszi keed, hogy a bérlő jobban fizet?
 Csak olyan az is, mint a többi. Ma én csak ammondó
 vagyok, hogy maradjunk az uraságnál.

A másik felelt rá valamit, miközben hosszú, lapos
 parasztleptekkel haladtak tova, a kerítés mellett.

Bánáthy úgy elgondolkodott, hogy az egyszerű
 munkásnemet kora reggel dolgozni menni látta. . .
 Van nekik miért élni, kiert dolgozni. Műdeniknek van
 felelege, családja, van a ki megossza nyomorúságos
 élete gondjait s együtt élvezik a csekély örömet is, a
 mi osztályresztül jutott nekik.

— Csak az én életem olyan haszontalan, gondolta
 magában s olyan nyomorult lelki állapotban volt, mint
 még soha azelőtt. A sivar, agglegényi jövő komor kepe
 fényezetően nézett szembe vele. Aztán elgondolta, hogy
 milyen másképp lehetne az egész. . . és fölshajtott.

Ekkor kocsizörgés hallatszot s Bánáthy csodálkozva
 látta, hogy az ő parádés kocsisa fordul be az udvarba.

— Hát te hol jártál ilyen koran?

— A vasutnál voltam. A pesti fiatal urat vittem
 ki, felelt a kocsis, tisztességtudóan levéve struccolvas
 kalapját.

A gazda csak annyit felelt rá, hogy:

— Ugy?!

De azért föllélegzett és mintha vidámabban nézett
 volna bele a végtelen kékségbe, mely ráborult a tavoli
 hegyek tetejére, a kis falu határán túl.

Abban a percben megütötte a vállát valaki.

— Jó reggelt, gazduram! Hát maga még most se
 fektűt le, mikor más becsületes ember már föl is kelt?

Bánáthy hátrafordult s kedves meglepetéssel látta
 maga előtt Idát, a kinek szep feje könnyű feher ruhá-
 jából, üdén, kivanatosan mosolygott reá, mint az érett
 számóca.

Adj! Isten hugám! Mit álmodtál az éjszaka? Aztán
 be sem várva a feleletet, utána tette:

— Most mondja a kocsis, hogy a budapesti urfi
 megszökött a hajnalban, ő vitte ki a vasuthoz. (En nem

a tagosítást osztályonként megállapított aránykulcs szerint eszközöltették.

A kiosztási aránykulcs megállapításában vezérelvül az szolgál, hogy az első, illetőleg az első és második osztályu földben minden birtokos telekmennyisége arányában részesedjék, melynek kiegészítő részét a fennmaradt utolsó osztály képezte; mindenkor figyelemmel a szerzés útján részben vagy egészben növekedett, vagy elidegenítés révén csönkített telki állományra.

Ez az eljárás méltányos és igazságos még akkor is, ha — a mi a birtokrendezésnél teljesen elkerülhetetlen — egyesek többé-kevésbé ephemer érdeksérelmeket szenvednek, mert a tagosított birtokok kifejthető belterjes gazdálkodásnyújtotta előnyök fölösen fehérik a tagosítás folytán beállott ideiglenes hátrányokat.

Az urbéri telekegység mértékét nélkülöző birtoknagyság szerinti tagosításoknál ezen feladat megoldása komplikált nehézségekbe ütközik, de mivel ezen esetekben is egy aránykulcs létezett, mint pl. a jáász-kunoknál a váltságösszegnek redempciós frtja, vagy az állandó hadi szolgálatra kötelezett községeknél az adott javadalmak mérve és az ezekért követelt ellenszolgáltatások között létezett arány, azért a leirt birtokrendezési eljárás itt alkalmazást nyerhetett.

Az idézett törvényeknek hiányait pótló urbéri peres eljárási gyakorlat hiányában és mert a földesurak és volt jobbágyaik között fennállott jogviszonyok rendezése után ugyanezen törvények alkalmazásának fonákja is hovatovább szembetűnővé vált, bíróságaink körében különböző fellegőn alapuló és egymással merőben ellentétes határozatok érvényesültek, melyek a legfelsőbb bíróság által is jóváhagyattak.

(Vége köv.)

A sztanisicsi takarékpénztár jubileuma.

E hó 16 án ünnepelte meg a sztanisicsi takarékpénztár, fennállásának 25-ik évfordulóját. Zajtalanul, csendben, ugyszólva családi körben, de nem kis érdeklődéssel és elismeréssel azoknak, a kik ezen folyton fejlődő, szolid és mintaszerűen vezetett pénzügyi ügyködését ismerik. — Az ugyanakkor megtartott közgyűlés szolgált alkalmul, hogy a részvényesek megünneplék a nevezett napot. E közgyűlés, míg egyrészt a tavali évi üzleti eredményeit konstataálta, — a mely szerint mintegy 13 000 frt tiszta nyereség mutatkozik, a váltótárca megközelíti a fél milliót, a jelzálogköcsön állomány mintegy 300 000 frt, a betéti üzlet élénkségét pedig nagyban előmozdította azon körülmény, hogy Bácsmegeye 70.000 frtot helyezett ezen intézetben el — másrészt alkalmat adott arra, hogy az intézet valóban jeles vezérigazgatója, Bichler Vilmos érdekes visszajárlást tegyen a takarékpénztár 25 éves működésére. A beszédet, melyet alább egész terjedelmében közlünk, nagy érdeklél hallgatták a részvényesek, valamint egyhangu helyeslés kísérté dr. Heller Ármín és Maison Mihály szavait, melyek Bichler Vilmos vezérigazgató, az igazgatóság és tisztikar érdemeit ecsetelték.

Bichler Vilmos vezérigazgató beszéde így hangzik: Mélyen tisztelt közgyűlés!

Az idő mutatója oly ponthoz érkezett, a melynél néhány pillanatra megállani szándékozom, hogy önöket m. t. részvényeseket intézetünk negyedszázados évfordulója alkalmából üdvözöljem.

Nagyobb intézetek ilyenkor ünnepeket rendeznek, jótékony alapítványokat tesznek, tisztviselőiket és intézőiket megjutalmazzák. Ha a mi intézetünk szerény

tudom, miért néz olyan mohó kíváncsisággal a leány arcába, míg ezeket mondja.)

— Dehogya? Hát a mitl jó?

— És a leány vállat von, mialatt letép egy levelet a ribizkebokorról.

— Már azt ő tudja, hogy mitl jó. És te nem is busulsz utána?

A leány komolyan néz a férfi arcába, aztán, még komolyabban, kedves határozottsággal felel neki:

— Igazán, hogy nem . . .

A férfi szó nélkül ballag a leány oldalán, végre megszólal:

— Te, Ida! Hát . . . izé . . . én azt hittem, hogy . . . ti szeretitek egymást. Hát nincs ugy?

— Ugy látszik, hogy csakugyan nincs ugy.

— Nem értem.

— Pedig könnyű megérteni. Tudod, mind a ketten belé hecceltük magunkat abba, hogy szeretjük egymást. Pedig csak a szüleink akarták, hogy ugy legyen. Én azt hittem, hogy ő nagyon szerelmes belém és ugy látszik, ő is azt hitte rólam. Mindketten csalódtunk. De jobb az így, hogy most nyílt föl a szemünk, mint azután.

— Te Ida! Felelj nekem őszintén. (És az erős férfi mohó vágygal néz a leány kipirult arcába.) Egy csöppet sem fáj a szived utána?

Ida még jobban elpirul, de azért kacagva felel: — Azután a kisaaszony után? Egy csöppet sem.

A vad gentry közszórtli a torkát.

— Te! . . . izé . . . hát látod, én csak olyan

falusi paraszt vagyok, olyan vad gentry. De azért azt mondják, hogy jó szívem van. Hát . . . azt gondoltam, hogy . . . és szeliden megfogta a lány kezét, csak azt hogy . . . nem maradnál itt örökre, nálam? . . .

— Itt én, akár itélet napjámig! S könnyein át mosolyogva, szégyenlősen nézett föl a dalias emberre, a ki karját az ő karcsu dereka köré fűzte.

Aztán mindketten erősen fölrezzentek néma boldogságukból, mert a csordás nagyot cserdített ostaróval, a mint végig ment a kert mellett, a poros országúton.

— Néé! Te ne!!

viszonyainál fogva, mind erre nem is képes, megvonjuk-e tőle hajlandóságunkat?

Egy görög bölcs mondá: „Senki sem azért szereti hazáját, mert az nagy, gazdag és hatalmas, hanem szereti mert épen hazája”. A miat e gondolkodó görög hazafi lángoló szeretettel csüngött hazáján, a melyért vért és vagyont áldozott, ép ugy dobog az én szívem is, azon intézetért, a melyért egy negyedszázadon át tetteleg és szellemileg munkálkodtam és önökkel együtt t. részvényesek arra törekedtem, hogy azt nagy áldozatokkal és idők viharán keresztül a távol jövőnek megtartsam, virágzásra emeljem.

Milyen t. közgyűlés!

Intézetünk megalapításának története ma már kevés érdekeset nyújthat. 25 év előtt, tehát egy évvel a nagy gazdasági válság után, mely hatalmas intézeteket söpört el a szentpéter és tókepénzesek ezreit koldusá tett: mindenütt oly bizalmatlanság uralkodott, hogy sokan kénytelenek valának megtakarított pénzeiket otthon megőrizni és a hitel keresők uszóságok kezébe juttattak. Ezen közszükség vezetett ezen intézet megalapítására, a mely körül annak első igazgatója dr. Offenheimer Vilmos elevlhetetlen érdemeket szerzett. Egyes kézzel vezette a szervezés munkáját és takarékpénztárunk neki köszöni létét.

Az első választmányi tagok a következők voltak: Goldscharek József, Molnár Lajos, Fülöp Kálmán, Kegler Simon, Toperezer Hugó, Grün Simon, Schambirger Mihály, Csupics Vazul, Fésits István, Klein Herman, Acsy János, Weisz Miklós, Ingusz Lipót, Klein Ernő, Klein Márton, Potz József, Kegler József, Schäfer Sámuel, Pfeiffer Dominik, Postpischl József, Krausz László, Szettele Mihály.

Az első tisztviselők a következők voltak:

Könyvelő: Mikló Henrik.

Pénztáros: Offenheimer Károly.

Ellenőr: Reichardt Antal.

Az alakuló közgyűlés elnökül néhai Latinovits János kir. tanácsost választá meg, ki azonban — hivatkozva gyengykedő állapotára — egy év után lemondott. Ekkor a részvényesek bizalma br. Rédl Lajos óméltóságához fordult a ki az akkori intézet vezetőség többszöri megkérésére az elnöki állást elfogadta és ezen minőségben még ma is, mint a napnak melegítő és termékenyítő sugara érvényesíti jótékony befolyását és igazságszeretetét intézetünk irányában.

Az 1876. évben az új kereskedelmi törvény értelmében az alapszabályok módosítottak és a választmány helyébe az igazgatóság és felügyelő bizottság lépett. Utóbbi a következő tagokból állt:

Szechenyi Jenő, Goldscharek József és Fülöp Kálmán.

Az 1883 ik évben a zombori kereskedelmi és iparbank Sztanisicson fók üzletet lyított. Hogy ezen verseny ellen a kellő eszközökkel fellépessünk 400 drb új részvény kibocsátása által a részvénytőket 100.000 frtra emeltük fel. Hogy az új és régi részvényesek közti jogegyenlőség helyre állítsanak és összhangba hozassák a külföldi 7000 frtnyi külön tartalékalap felosztott, mely részvényenként 25 frt osztalékot eredményezett, a mi minden esetre hiba volt, mert a későbbi évek veszteségei, a melynek fedezésére lett volna a külön tartalékalap fordítandó, azt eredményezték, hogy a részvényeseknek több éven át csak 5%, nyi osztalék jutott.

1879 ben a kisbirtokosok országos földhitelintézetének alapításában vettünk részt. Ezen összeköttetés segélyével azon helyzetbe jutottunk, hogy sok helybeli lakost ingatlanszerzésben támogathattunk. Így a többi közt az 1880. évben Borsód, O Legyen határában 1000 kath. hold, 1886. évben Nemes-Militics határában 300 kath. hold, 1896. évben Katymár határában 700 kath. hold és végül tavai Rigycia község határában 675 kath. hold területű ingatlanokat parcelláztunk és ezen adásvételeknek pénzügyi kereszttelvitel általános megelégedésre foganatosítottuk. Az 1892. évben igen kedvező pénzügyi helyzet és a sok visszafizetés miatt tőkepenzeink kedvező elhelyezésére újabb teret kellett keresnünk. Megalapítottuk a katymári takarékpénztárt és ebben részvénytőkejének felével, tehát 15.000 frtial vettünk részt és ott állandóan többé-kevésbé 100.000 frtunk van elhelyezve.

Ugyanazon évben Gákován bíráló választmányt állítottunk fel, melynek egyetemleges fizetési kötelezettsége mellett 40.000 frtnyi váltókövetelésünk szerepel.

Az emelkedő forgalom kívánalmainak megfelelni akarván, a forgalmi tőke megszorításáról kellett gondoskodnunk. E cél elérésére — a jelenlegi igazgatóság kérelmére, — a vármegye 1897. évében 50.000 frtot és a folyó évben újlag 20 000 frtot helyezett el 4 1/2 % ot kamatozó betétként.

A takaréksági hajlam emelése érdekében is mindent megtett intézetünk. A heti befizetésekre nézve már a IV. Ciklust nyitottuk meg, hogy a szegényebb osztálynak is alkalom nyujtassék arra nézve, hogy megtakarított fillereit gyümölcsözőleg elhelyezhesse.

A közjótékonyaság terén is hódolt intézetünk az emberszeretet kötelemeinek és nem zárkózott el sobasem, ha valamely jótékony cél érdekében hozzá fordultak. Az évenkénti jótékony célra megszavazott és időközben adott adományokon kívül a boszniai hadjáratban megsebesülteknek 300 frtot, az 1879. évi szegedi árvízkarosultaknak 200 frtot juttattunk.

Végül legyen felemlítve, hogy a jelzálog köcsön-üzletet is bevezettük, a mely üzleti ág székhelyünkől távolabb eső községekből is ügyfeleket szerzett és minden túlzás nélkül mondhatjuk, hogy intézetünk nemcsak céltudatosan balad a maga útján, hanem e vármegyének majdnem minden egyes községében mint gazdasági tényező lépett fel és ennek van széles körökben általában elismerve.

S most t. részvényesek azon kérelemmel fordulok önökhöz, ajándékozzák meg intézetünket továbbra is bizalmukkal, támogassa mindenki tehetségéhez képest jóakarattal, hisz akkor erőteljes és áldásthozó intézetté fog felvirágozni.

Válasz „Zombor és Vidéké”-nek.

Felkérteztünk a következő sorok közlésére:

A „Z. és V.” f. évi 13. számában „Az esküdözö német-palánkaiak” cím alatt megjelent vezércikkét — bár ellenünk, német-palánkai szabadelvűk ellen csak nagyon gyengén polemizál — válasz nélkül nem hagyhatjuk. Nem akarunk mi is, mint az említett odíozus

cikk írója teszi, ezuttal magasabb politikába átsapni, hanem megmaradunk abban a szűk körben, melyben mozogni megszoktunk.

A „Z. és V.” a mi, Gromon Dezső képviselőnkhez intézett és a „Nemzet”-ben megjelent levelünkben foglalt állításokat nem cáfolta meg, de nem is cáfolhatja meg azokat senki fia, mert azok közismereti tények, eltagadhatlan fényes igazságok; — csak gyöngíteni iparkodott ezen igazságok meggyőző erejét és hatását, gyengíteni épen azzal, a mi a politikában mintegy tilos dolog. A mások politikai meggyőződését is respektálni szokta a magyar ember, de a „Z. és V.” mintegy gúnyt akar űzni azzal, hogy ha mi hazafias szent lelkesüléssel kifejezésre juttatjuk meggyőződésünket és oly következtetéseket von le felszólalásunkból, a melyeknek ellenkezőjéről ő is — csak vallja be — meg van győződve.

Hogy milyen jól ismeri Sz. N. cikkíró ur a bácskai politikai viszonyokat, már abból is kiderül, hogy pl. a tovarisovai választókerület székhelyét minden tekintetben nélkül Vajszkára helyezi át. Ha már — kéretlenül — mégis veltünk törődik a „Z. és V.”, miért szakít ki csak egyes részleteket levelünkéből s miért nem írta azt ki egészen? De miudéz csak mellékes, nem ez, nem a levont nyilvánvalóan helytelen következtetések, mint inkább egy fontos más momentum kését e soraink megírására, az, hogy említett cikkével a „Zombor és Vidéké” akaratlanul elárult valamit, a mit eddig nyíltan bevallani soha sem mert.

A mi levelünkben mi csak egy pártot támadtunk, azt, a mely a Bácskában iparkodik mindinkább tért hódítani.

A 48 as elvekért küzdő pártot és azon pártot, melyet a „Z. és V.” van hivatva szolgálai, mi nem támadtunk, csak reá mutattunk tévelygéseikre, rövidlátására, azért, mert ezen párt kezét nyújt a néppártnak, azzal köt fegyverszövetséget, pedig ugy hisztük, elveik közt van egy kis különbség, mely őket ettől áthidalhatlanul elválasztja. Mi másnak a tyukszemére bágtnak, mégis a „Z. és V.” ajdul fel, a „Z. és V.”, a mely a nemzeti pártnak orgánuma a Bácskában.

Tisztelettel hajoltunk meg a nemzeti párt meggyőződése előtt, ép ezért volt jogunk sajnálkozni mostani szereplésén, nekünk volt ahhoz jogunk, kiknek rendületlen álláspontja szilárd elveken nyugszik, akik mint igenis a mocskotalan szabadelvűség fenséges zászlajára hazaszeretettől felkészült szerény, de a közügyekért lelkesülni tudó honpolgárok aggodalommal nézzük azt a véghetetlen tusát, a melynek szülőanyja a gyűlölködés és látva az elégtelenségnek könnyelműen oda dobott jelszavakkal való mesterséges szítását, látva a haladásnak és fejlődésnek erőszakos akadályozását, a felvilágosodás terjesztésének békóba verését, honpolgári kötelességünknek tartottuk felnyitni azok szemét, akik látni és nem vák szenvedélyvel küzdve csak rombolni akarnak. A magyar állameszme lebegett szemek előtt, a mikor azt a levelünket megirtuk, nem a pártszavvedély monda tollunkba a szavakat, hanem benső, erős meggyőződésünk, hazaszeretettünk és azon aggodalom, a mely a mostani súlyos viszonyok közt kell hogy minden komoly hazafit elfogjon.

Nem léptünk sem akkor, sem most a szenvedélyeskedés terére, csak elveinkért törtünk lándzsát és hogy a mi elveink tiszták és hozzáférhetlenek, azt tán el fogja ismerni a „Z. és V.” cikkírója is.

Mi megszoktuk már, hogy mikor nekünk kellene panaszkodnunk, mások jajszékének, megszoktuk már, hogy sárral dobálnak meg minket akkor, a mikor — nem a tömeg előtti tetszelgési viszketekből, — hanem férfias önzetlél és tisztességes eszközökkel csekely tehetségünkhez képest is szolgálai kívánjuk hazánk javát, — megszoktuk ezt, — csak az faj nekünk, hogy azokat, kiket — habár más táborban, más uniformisban — de mégis szintén a hon őreinek, az ország felvirágoztatására, haladására törekvő munkásainak veltünk és tartunk mindazonáltal most is, — most abban a csatasorban láttuk, a hol a pártszavvedély dühöngő aknamunkája a magyar állameszme védbástyáit döngeti, hogy romba dőljön mindazon vívmány, a mely épen a szabadelvűség regiméje alatt — igaz, sokszor közös erővel — nehéz küzdelmek árán volt megszerezhető s a mely — állami tekintélytűket emelő — vívmányokra bizonyára minden demokrata büszkeséggel tekint.

És — valljuk be, — rosszul esik az is, hogy a „Z. és V.” épen azon alkalomból, hogy mi Gromon Dezső képviselőnknek törhetlen bizodalunkat nyilvánítottunk, tör mi reánk. Hát hány Gromon ja van eunek a vármegyének, hogy épen ezt az alkalmat leste ki a „Z. és V.”? Gromon, aki mint ezen vármegye hű fia oly sok jó szolgálatot tett ennek az ő dédelgetett vármegyének, a kinél, ha kívánsága jogosult volt, mindenki, szegény és gazdag, aki nála megfordult, nyitott ajtót talált mindig, bármely pártához tartozott legyen is az illető, egy Gromon, aki mint magas államférfiu a hazának már oly sok jeles szolgálatot tett, hogy ezért — pártkülönbség nélkül — mindenki részéről a legnagyobb elismerésben részesül mindenütt, akik ezért nem egyszer érte öfélésege dicsőn uralkodó királyunk kitüntetett kegye, Bacs-Bodrogh vármegyének egy ily kiváló nagy alakja előtt — kérdjük — melyik bácskai, aki szívbén lélekben érzi magát annak — melyik igaz bácskai nem fog pártszavvedélyének félretételével tisztelettel kapcsol emelni? Vagy tán az a bácskai, aki egy érdemekben gazdag, tiszteletben megőszült férfit csak azért, mert az nem az ő pártjához tartozik, hanem a szabadelvűség zászlaját lengeti erős jobbában, ócsárolja? Az tán az igaz bácskai, aki a megyének azon szülöttjeit, akik ernyedetlen munkálkodással, szeplőtelen hazafiságukkal felküzdötték magukat előkelő, magas porcra, azokat a vármegyétől elidegeníteni iparkodik?

Nem „insinuáció,” nem „rágalom” a mi fegyvertünk, hanem a meggyőződés olthatatlan szent tüze, mely meg fogja pörkölni szárnyait azoknak, akik tévtanok hirdetésével meggyanúsítanak mindent és mindenkit, ami és aki nem szolgálja az ő ügyüket, az ő érdekeiket, s mint a láng a körülötte röpködő szunyogok és éjjeli bogarakéit, ugy megpörköli azok szárnyait s le fognak azok is hullani tehetetlenül, mint ezek, még egy ideig zümmögnek, de aztán elpusztulnak.

Ne féltsé tehát a „Z. és V.” a tovarisovai kerületbeli szabadelvű választópolgárokat, ne féltsé már most is ezen izmos demokratákat, mert azok gondolkodó elmék, olyanok, akiket frázisok hangzatosításával nem lehet eltántorítani, akik ha kell vállvetve bátorsággal, a jövőbe vetett hittől megacélozott kitartással védik és

Eladó buza.
100 métermérső tavaszi vető-
buza eladó.
Benzinger József,
2—1
Apatin, Árpád-utca.

3051. sz.
P. 1899.

Hirdetmény

A szabadkai kir. törvényszék, mint urbéri bíróság közölni teszi, hogy Koletits István és társai bácsalmási lakosok és birtokosok kérelme folytán a Bács-Bodrogh vármegyébe kebelezett Bács-Almás község határának volt urbéres földjére nevezve a tagosítási eljárást megindította s illetve fenti számú végzésével elrendelte, hogy a tagosítást név szerint urbéri birtokok tényleges birtokosai az alább meghatározott módokat szerinti s alább irt helyen és időben az 1836. évi X. t. c. s az 1871. évi VIII. t. c. értelmében megszavaztatásának arra nézve, hogy a tagosítást kívánók birtok területe meghaladja-e a tagosítást nem óhajtok által birt területet. Az urbéri telki birtokokat s azok jelenlegi birtokosait magában foglaló s a községi előjárás által egybeállított szavazó listástrom annak ezen hirdetéssel egyidejűleg történő ki küldésétől kezdve egészen folyó 1899. május hó 8 áig bezárólag Bács-Almás községhezánál az előjárás fel ügyelete alatt közszemlére lesz téve, mely idő alatt a hivatalos órákban minden érdekelt jogosítva van a szavazólajstromot betekinteni.

A szavazási listástrom elleni netaláni felszólalások 1899. évi május hó 9-ének (kilencedikének) d. e. 9 órától 12 óráig jelenthetők be Bács-Almás községhezánál a kiküldendő törvényszéki tag előtt, ki ezen felszólalásokat nyomban el is bírálja. Az ezen idő után bejelentett felszólalások figyelembe nem vétetnek s a szavazólajstrom az akkor meglévő állapotában fog a szavazásnál irány adóul szolgálni.

A szavazás határnapjánál Bács-Almás községhezánál **1899. évi május hó 10-ének (tizedikének) d. e. 9 órára** tüzetik ki s a szavazás addig folytat tati, míg jelentkezők folyton vannak; ha a jelentkezős megszűnik, fél órai zárhatáridő tüzetik ki egy izben s az ezen fél óra alatt még jelentkezők szavazatának be vétele után a szavazás berekesztetik.

A szavazásra vonatkozólag megállapítatik még, hogy:

1. Azon birtokosokról, kik a szavazáshoz nem járulnak, az fog velemzettetni, hogy a tagosítást kívánják s ezek birtoka a tagosítást kívánók birtokához fog a szavazásnál számíttatni.

2. A szavazólajstromban több birtokos közös birtokként felveit birtoknal az ott kiírttetett valamennyi birtokos együttes és egyező nyilatkozatával törtenhetik szavazás.

3. A kiskorúak és gondnokoltak birtokával, a mennyiben a gyámhatóság a szavazáshoz külön megbi zottat rendel, ezen megbízott szavaz; elleuesetben a gyámok és gondnokok szavazhatnak, de csakis akkor, ha ezen minőségüket a természetes és törvényes gyámok a községi előjárósággal, a kirendelt gyámok és gond nokok pedig a gyámhatóság kirendelési okmányával igazolják.

4. Megbatalmazott általi szavazás csak akkor fo gadtatik el, ha a megbatalmazás közjegyzőileg vagy a községi előjáróság által hitelesítve van.

A szavazólajstrom elleni panaszok felvételével és elbírálásával, valamint a szavaztatási eljárás megejtésével dr. Koller Kálmán kir. törvényszéki bíró bizatik meg.

2—1
Szabadkán, 1899. évi február hó 18-an a kir. tör vényszék, mint urbéri bíróság.

Olvashatlan aláírás, Polgár,
jegyző. 3—1 elnök.

Hirdetmény.

Bács-Almás község előjárósága közölni teszi, hogy **folyó évi marcius hó 13-an délelőtt 9 órakor** a község tulajdonát ké péző erdőből kivágott mintegy 4000 darab akác fatörzs nyilvános árverésen a helyszínen el fog adatni.

Az eladó fatörzsek szerszám és tüzelőfának egyaránt alkalmasak.

Bács-Almásban, 1899. február 24-én.
Szommer József, Fleckenstein Antal,
jegyző. 2—1 bíró.

306. szám.
kig. 1899.

Pályázati hirdetmény.

A bajai szolgabírói járáshoz tartozó Csataalja köz ségben elhalálozás folytán megüresedett gyalogrendör vezetői állásra pályázat nyitattik. Felhivatnak pályázni óhajtok, hogy sajátkezűleg irt és kellőleg felszerelt kérvényeiket **folyó évi marcius hó 6-ig** ezen község elüljáróságánál annál inkább nyujtsák be, mivel a később érkező kérvények figyelembe vétetni nem fognak.

Pályázótól megkivántatik, hogy a hivatalos magyar nyelven kívül a községben divó német nyelvet is bírja, magyarul irtai és olvasni tudjon.

A rendőrvetető évi fizetése 400 frt; a községi rendőség szervezési szabályrendeletének esetleg jóvá bagyandó módosítása után azonban csak évi 300 frt leend. Rubázatot a rendőrvetető sajátjából, míg ellenben a szerelvenyt a község köteles beszerezni.

Kiszolgált csendőrök és katonaviselt egyének előny ben részesítettnek.

Csataalja, 1899. évi február hó 19-én.
Szilvász György, Elmer György,
jegyző. 2—1 bíró.

326. szám.
kig. 1899.

Pályázati hirdetmény.

Kernyaja községben leköszönés folytán egy gyalog rendőri állás üresedésbe jöven, arra ezennel pályázat hirdettetik.

Felhivatnak pályázók, hogy a szervezési szabály rendelet alapján kellőleg felszerelt kérvényüket **1899. évi marcius hó 15-ik napjáig** alulrt községi elüljáróságnál nyujtsák be.

A magyar és német nyelvnek szó- és írásbeli teljes bírása megkivántatik.

Az állás havi utólagos részletekben felvehető évi 250 frt készpénz fizetéssel van egybekötve; a rubázatot a rendőr sajátjából tartozik beszerezni.

Kernyajan, 1899. évi február hó 22-én.

Borovánszky Gyula, Gärtner Mihály,
jegyző. 2—1 bíró.

2000. szám.
p. 1899.

Hirdetmény.

Melylyel közölni teszem, hogy Mink József és társai által May Mátyás Hódságh község bírása és általa képviselt összes urberesek és a palánkai kir. kincstári uradalom ellen Hódságh község határának tagosítása iránt folyamatba tett ügyben a zombori kir. törvényszék mint urbéri bíróságnak 2000/p. 1899. sz. a. kelt végzé sével az előnyomozás eszközésével és a volt urberes birtokok jelenlegi tulajdonosainak megszavaztatása végett kiküldtétven, e végből határnapul **1899. évi marcius hó 21-ik (huszonegy) napjának délelőtt 9 óráig** Hódsághon a községhezánál kitűztem. Ebből folyólag értesitem egyuttal érdekelteket, hogy a szava zásra jogosítottak névjegyzéke a szavazási napot meg előzőleg nyole napon át Hódsághon a községhezánál a szokott hivatalos órák alatt megtekintésre nyitva tartatik s az ellen érdekeltek észrevételeiket vagy kifogásaikat fenti határnapon a szavazás megkezdése előtt alulrt kiküldötténnél szóval vagy írásban előterjeszhetik.

Ertesítem még érdekelteket, hogy szavazni csak személyesen vagy e célra különösen megbatalmazott által és pedig közjegyzőileg hitelesített megbatalmazás alapján lehet; továbbá, hogy a gyámosság vagy gondnok ság alatt álló érdekeltek helyett gyámok s illetve gond nokok, vagy az illetékes árvaszék által e célra külön kirendelt képviselők szavazhatnak s végül, hogy a meg nem jelenők vagy a szavazástól tartózkodók a tagosítást kívánókhöz csatlakozottaknak fognak tekintetni.

Zombor, 1899. évi február hó 21-én.
A kir. törvényszék.

Szondy Mátyás,

kir. tszeki bíró, mint kiküldött.

Bács-Bodrogh vármegye alispánjától.

6454. szám.
alisp. 1899.

Pályázati hirdetmény.

A vezetésemre bizott vármegye központjában elhalálozás következtében megürlt évi 330 frt fizetés és évi 20 frt csizmapénz, valamint termé szetbeni ruházattal (évente 1 sapka, 1 atilla, 2 kék nadrág, 1 vörös mellény, egy teljes kana vász nyári ruha, továbbá 3 évenként egy bárány bélésees mente és 4 évenként egy köpeny) java dalmazott, nyugdíjjogosultsággal összekötött hiva talszolgai állásra pályázatot nyitok és felhivom mindazokat, kik ezen állást elnyerni óhajtják, hogy az 1873. évi II. t. c. 12. §-ában és ugyanazon t. c. 17. §-ának c) pontjában körülírt követelmé nyeknek megfelelően felszerelt kérvényeiket **1899. évi marcius hó 25-éig** hozzám annál is inkább adják be, mert a később érkezőket figye lembe venni nem fogom.

Zomborban, 1899. évi február hó 16-án.

Karácson Gyula s. k.,
alispán.

Hirdetmény.

Az első plávnai segélyszövetkezet **1899. évi marcius hó 16-an délelőtt 8 órakor** az egylet bérelt helyiségében tartja IV-ik évi közgyűlését, melyre a részvényesek ez uton is tisztelettel meghivatnak.

Tárgyszorozat:

1. Az ez alkalomra elnök s jegyző megválasztása.
2. Két tagnak megválasztása a jegyzőkönyv hite lesítésére.
3. Az igazgatótanács évi jelentése.
4. Az évi számadás előterjesztése s az 1898—99. évi mérleg megállapítása.
5. A tiszta nyeresemény felosztása és a tartalékalap nak 1898—99. évre fizetendő összeg feletti határozat.
6. A 8. § szerinti 5. ciklus kibocsajtás iránti jóvábagyás.
7. A felmentvény iránti határozat.
8. A leköszönés folytán üresedésbe jött három fel ügyelő bizottsági tagnak választása.
9. Az egylet kötelekéből kilépett két rendes és egy pót igazgató tagnak választása.
10. Az alapszabályok némely paragrafusainak mó dosítása.
11. Az üzleti évnék január 31-ike helyett december 31-én való lezárása iránti határozathozatal.
12. Esetleges indítványok.

Plávna, 1899. évi február hó 22-én.
Igazgatóság.

Zombor. Bittermann Nándor és tá könyv- és könyvnyomdájából.

Eladó ház.

A csonoplai uton 577. sz. alatt lévő lakóház, mely 4 szobából és megfelelő mellékhelyiségekből áll, eladó. Bővebb felvilágosítással szol gál **Rombay Dezső** (Budapest, VII. dohány-utca 84. sz.). 2—2

Meghívó.

A zombori kerület betegsegélyző-pénztár igazgató ságának folyó évi február hó 20-án kelt 1. számú ha tározata értelmében van szerencsénk a közgyűlési ki küldött bizottsági tag urakat a **folyó évi marcius hó 12-én** (határozatképtelenség esetén marcius hó 19-én) **delelőtt 10 órakor** a pénztár hivatalos he lyiségében tartandó VI. évi rendes közgyűlésre tiszte lettel meghívni.

A közgyűlés tárgyai:

1. Igazgatósági jelentés a pénztár mult évi mű ködéséről.
2. Az 1898. évi számadás és mérleg feletti ha tározat tárgyalása, illetve a felügyelő bizottság jelentése a felmentvény megadása iránt.
3. Alapszabályainknak 22. 25. és 28. §-a értelmében 4 rendes igazgatósági és 2 póttag, 6 felügyelő bizott sági és a választott bíróságba 6 rendes és 3 póttagnak választása.
4. Netáni indítványok, melyek azonban 24 órával a közgyűlést megelőzőleg írásban beadattak.

Zombor, 1899. évi február hó 20-án.
Eckert Pál, pénztárnok. 2—2
Ehrlich Nándor, ig. elnök.

926 sz.
tkvi 1899.

Árverési hirdetmény.

A zombori kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság közölni teszi, hogy Potz József (képviselet dr. Czeisel Lajos József ügyvéd) végrehajtatónak Frányó István végrehajtatást szenvedő elleni 1450 frt tőkeköve telés és járuléka iránti végrehajtatási ügyben a zomb ori kir. törvényszék területén lévő és Stánisicson fekvő, a stánisicsi 2461 sz. betétben foglalt Frányó István és Frányó Trenka Anna nevén álló A. I 1—11. sor-sz. a. 1/4 ed telekföldből Frányó Istvánt megillető birtokjuttalékra 891 frtban ezennel megá lapított ki kiáltási árban az újabb árverést elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlan az **1899. évi marcius hó 6-ik napján délelőtt 10 órakor** Stánisics községhezánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított ki kiáltási áron alul is eladatni fog.

Árverezni ezandékozók tartoznak az ingatlan becsárának 10%-át vagyis 89 frt 10 krt készpénzben, vagy az 1881. évi LX. t. c. 42-ik §-ában jelzett árfo lyammal számított és az 1881-ik évi november hó 1-én 3333. szám alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadék képes érték papírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881 LX. t. c. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismer vényt átsozogatni.

Kelt Zomborban, 1899. évi január hó 24-én.
A zombori kir. tszek mint telekkönyvi hatóság.

Radány Peter,
kir. tszeki bíró.

457. sz.
kig. 1899.

Pályázati hirdetmény.

Cservenka községben lemondás folytán üresedésbe jött s havi utólagos részletekben kifizetendő évi 400 frttal javadalmazott községi rendőrvetetői állásra ezennel pályázatot nyitunk. A rendőrvetető köteles a rubázatot sajátjából beszerezni, míg ellenben a felszerelési cikkeket a község fizeti.

Felhivatnak tehát mindazok, kik ezen állást elnyerni óhajtják, hogy saját kezűleg irt kérvényüket a kereszt level, magyar honosságuk és erkölcsi viseletüket igazoló hatósági, ugy testi épségükről szóló községorvosi és eddigi alkalmaztatásukat előtűntető egyéb bizonyítvá nyokkal felszerelve alulrt községi előjáróknál **folyó évi marcius hó 31-éig** annál is inkább nyujtsák be, mert a később érkező kérvények figyelembe nem vétetnek.

A német nyelv szóbeli és lehetőleg írásbeli bírása okvetlenül szükséges.

Cservenkán, 1899. február hó 21-én.

3—1 **Az Elöljáróság.**

477. sz.
kig. 1899.

Pályázati hirdetmény.

Mohol községében leköszönés folytán megüresedett községi gyalogrendőri állásra ezennel pályázat hirdette tik. Felhivatnak mindazok, akik ezen állást elnyerni óhajtják, hogy szabályszerűen felszerelt kérvényeiket Mohol község előjáróságánál **1899. évi marcius hó 20. napjáig** adják be. Ezen állással a községi házi pénztárból havi utólagos részletekben kifizetendő 240 frt és 30 frt ruhaatvány évi fizetés. A felszerelést a község adja.

Moholon, 1899. évi február hó 24-én.
Mikosevits Antal, Mátity Damjan,
jegyző. 2—1 bíró.